

Sevgili Gelecek Nesil,

Ben, yaşadığımız zamanın değerini anlayamamış, bir neslin kaybolup gidişini görüp bu duruma dur demek için var gücümüzle çalışan bir avuç liseli öğrenciden sadece biriyim. Nedir bu kaybolup gidiş, nedir bu amaçsızlık, nedir bu zamanı hoyratça harcaıyş? Aklı başında hiçbir insan buna anlam veremez ki, biz de veremiyoruz. Bütün ümidimiz, sizlerin kendi zamanınızda bu sorunla boğuşuyor olmayışınızdır. Dilerim ki, bizim küçük çabamız dalga dalga büyür ve sizin geleceğinizi kurtarmaya yeter.

Biliyorum biraz gizemli oldu kurduğum cümleler. Belki bahsettiğim felaketten haberin bile yoktur. Belki de aynı sorunları yaşıyorsunuzdur. Demek istediğim şu ki zamanımızda teknoloji olabildiğince gelişti. Teknolojik âletler hayatımızı çepeçevre sardı. İşlerimizi kolaylaştırdığı kadar içinden çıkamadığımız bir zorluğa da dönüştü. İnsanların çoğu bağımlı hâle geldi. Teknolojik bir âletin bozulması ya da yokluğu kimi zaman büyük bir kişisel kaos oluştururken kimi zaman toplumsal bunalımlara sebep oldu, oluyor.

İnsanlarımız her türlü teknolojik âletin esiri olmuşken en büyük bağımlılık internet ve cep telefonunda yaşanıyor. Çılgınlık seviyesinde yeni ve lüzumsuz akımlar ortaya çıkıyor. Selfiler, kıyafet ve yemek görüntülerinin paylaşımı, anlık yer ve durum bildirimleri hayatımızın olmazsa olmazları hâline gelmiş durumda. Sosyal medya dediğimiz şey, faydadan çok zarar veriyor hem bireylere hem de topluma. Sınırları çoktan aşmış bu ortak kullanım alanı dünyayı o kadar küçülttü ki akıl almıyor.

Peki hayatımıza giren bu yenilikler bizden neleri alıp götürdü? Hayatımızın olmazsa olmazları hâline gelen bu lüzumsuz meşgaleler hangi değerlerimizi bizden söküp aldı? Bu soruyu kendime tekrar tekrar sorarken gözlerim dolu dolu oluyor. Sanki en yakınımı kaybetmişim gibi içim yanıyor. O kadar çok değerimizi kendi ellerimizle gömdük ki geçmişimize. O kadar önemli varlığımızı ortaya yığıp yaktık ki bilemezsiniz. Külleri havada uçuşurken bizler sadece seyrettik. Şimdi son bir gayretle, bu değerlerimizin ankâ kuşu gibi küllerinden doğmasını ümit ediyoruz.

Peki neydi yitip gidenler? En başta, samimiyeti yitirdik. Onunla birlikte dürüstlük de gitti. Hiç kimse olduğu gibi görünmüyor ya da görüldüğü gibi olmuyor. Olmak istediği gibi görünme telaşına düştü herkes. Yalan, göz boyama ve vurdumduymazlık almış başını gidiyor. Zaten “dur!” diyen de yok rahatsız olan da.

İletişimi kolaylaştırmak için icat edilen bu araçlar, amaç haline gelince iletişimi de kaybettik. Kimse kimseyle gerçekten iletişim hâline geçmiyor artık. Baştan savma en büyük meziyet olmuş. Ekranı hapsolmuş başların içindeki beyinler o kadar küçülmüş ki hayret

ediyorum. Kimse kimsenin yüzüne bakmaz olmuş, yüz yüze yapılacak her türlü görüşme ve faaliyet ekranla, tuşla halledilir olmuş. Soğuk, cansız ve resmî.

Komşuluk, akrabalık hatta aile içi iletişim bile bitme noktasına gelmiş. Evde sohbet edilmez olmuş, herkesin elinde ya cep telefonu ya tablet bilgisayar. Zihinler hep meşgul, gözler birbirini görmez olmuş. İşin garip yanı kimse bunun farkında değil ya da bunun bir sorun olduğunu göremeyecek kadar yitirmiş aklını.

İşte ben ve benim gibi düşünenler bu yangın yerine avuç avuç su taşıyoruz. Yangın söner mi bilmem ama Allah niyetimizi biliyor ya O'na güveniyoruz. Okulumuzda projeler yapıyoruz, sorunu gündemde tutmaya çalışıyor ve çözüm önerileri sunuyoruz. Şimdilik çok yol kat edemedik ama inşallah sonuç hayırlı olur. Dedim ya ümidim odur ki sizler bizim yaşadığımız bu sorunları yaşamıyorsunuzdur. Bizim yaptığımız yanlışlar ve yapmadığımız doğrular yüzünden sizler layık olduğunuz güzellikleri yaşayamıyorsanız bunun vebalini hiçbirimiz ödeyemeyiz. İnşallah, bu büyük yangına avcumuzla taşıdığımız sular bir nebze olsun işe yaramıştır. Umarım samimiyet, dürüstlük, duyarlılık, güven, dostluk, arkadaşlık, komşuluk ve daha nice değer yargısı hayattadır. Eğer öyleyse ne olur siz de onlara sahip çıkın.

Sizlere canı gönülden sevgi ve selamlarımı sunuyorum.

Esra Nur Duman

Özel Asfa Ahmet Mithat Anadolu Lisesi-11-C